

Villamekko Vanhaan hyvään aikaan olivat talvet kylmiä ja kunnon pakkasia monta kuukautta yhteen menoon. Koulumatkat kuljettiin jalkaisin. Matkaa saattoi olla yli viisi kilometriä. Tyttöillä ei siihen aikaan ollut hosuasuja kuten nykyisin. Tyttöjen varustus oli yleensä mekko, sukat ja esiliina. Jokin takin riekale, lapaset ja myssy. Talvella mekko oli tietenkin villalangasta neulottu, kuten sukat ja villahousutkin. Sukat, joissa oli napit kiinni liivissä, jossa myös oli napit. Ne yhdistettiin toisiinsa harmaalla leveällä kuminauhalla, jossa oli napinmentävä viilto/halkio. Usein reidet jäi paljaiksi ja siksi reisien suojaksi piti olla villahousut. Minä en tykännyt niistä villahousuista. Toisillakaan ei ollut, tai ainakin luulin niin. Ja sitäpaitsi ne oli rumat, harmaata villaa ja ne pisteli kummasti. Eräänkin kerran, en äidin suostuttelusta huolimatta laittanut villahousuja jalkaan koulumatkalle. Sain tuntea nahoissani kipua ja tuskaa, kun kuljin pitkän koulumatkan reidet paljaana. Oli kova tuuli ja pakkasta oli liki 15 astetta. Jouduin kulkemaan koulumatkalla pitkän auken läpi. Tunsin kuinka reiteni olivat ihan verillä. Takin liepeellä yritin suojata reisiäni, mutta eihän se onnistunut, kun tuuli oli niin voimakasta ja takkikin lyhyen läntä. Itku siinä tuli. Taisipa tulla äitikin mieleen. Olin minä melkoinen ”äkäsäkki” tyttösenä ja taidampa olla sitä hitusen vieläkin. Äiti oli kudottanut minulle kauniin villamekon. Siinä oli harmaa yläosa. Helma oli kudottu siten, että harmaa oli päävärinä ja mustaa ja kirkkaan vihreää oli raitoina. Nyt kun muistelen tuota mekkoa se oli todella kaunis ja lämmin. Mutta pistelihän sekin. Minä en tykännyt villamekostakaan, kun toisillakaan ei ollut. Äkäpäissäni minä leikkelin sen keritsimillä kappaleiksi etten tarvitse pitää sitä. Tuostakos äiti suuttui – syystäkin. Piiskaahan siitä tuli, totta kai. Mekko korjattiin ja sitä oli siitä huolimatta pidettävä. Oliko tosi kiva mennä kouluun paikatussa villamekossa? Ehkä oli – ehkä ei!?